

ע"פ 27650/08/15 - מדינת ישראל נגד טגייה מרקוזה

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 27650-08-15 מדינת ישראל נ' מרקוזה
תיק חיצוני: 14-3987/2012

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערערת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	טגייה מרקוזה

פסק דין

1. בפניי ערעור על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופט אלכס אחטר) מיום 01.07.15 בתיק ת"ד 2043-06-13, לפיה, קיבל בית משפט קמא את טענת ההגנה מן הצדק אותה העלה המשיב, וכפועל יוצא, ביטל את כתב האישום שהוגש נגדו.
2. אפתח ואציין, כי מצאתי לקבל את הערעור, לבטל את החלטתו של בית משפט קמא ולהחזיר את התיק לשלב ההקראה; זאת מהנימוקים כפי שיפורט להלן ובהמשך.

רקע כללי - עובדות המקרה

3. בתאריך 25.04.13, הוגש כתב אישום נגד המשיב, ת"ד 2043-06-13 (תעבורה נצרת), במסגרתו, יוחסו למשיב עבירות של נהיגה בקלות ראש וברשלנות, סטיה מנתיב, התנהגות הגורמת נזק ואי השארת פרטים. (להלן: "האירוע הראשון").
4. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 20.07.12, בסמוך לשעה 01:35, נהג המשיב ברכב ברח' הארז בעפולה, סטה מנתיב נסיעתו, פגע במכונית חונה ולאחר מכן עזב את מקום התאונה מבלי להשאיר פרטים.

5. בנוסף, באותו יום, אך בשעה מאוחרת יותר ובמקום אחר, בסמוך לשעה 03:00, בצומת יזרעאל, נתפס המשיב כשהוא נוהג ברכב בשכרות ונרשם לו דו"ח תנועה, אשר הוגש לבית המשפט בתיק (פ"ל 790-08-12) (להלן: "האירוע השני"). בגין אירוע זה, נמסר לו דו"ח באותו מעמד.

6. במסגרת האירוע השני, הגיעו הצדדים להסדר טיעון וביום 08.07.13 נגזר דינו של המשיב.

7. באשר לאירוע הראשון, הוא התיק נשוא ערעור זה, לאחר מספר דחיות, עתר המשיב לביטול כתב האישום בטענה של הגנה מן הצדק, היות ומדובר באותו אירוע ולא היה מקום להגיש נגדו שני כתבי אישום נפרדים.

8. לאחר שדן בטענות הצדדים, הורה בית משפט קמא על ביטול כתב האישום, וזאת מהנימוקים שהוא מנה בגוף החלטתו מיום 01.07.15; - היא ההחלטה נשוא הערעור כאן.

ההחלטה נשוא הערעור

9. החלטתו של בית משפט קמא מבוססת על שני אדנים:

האחד; נפתח תיק חקירה אחד; אין חולק, כי עסקין בשני אירועים אשר אירעו בהפרש זמנים של כשעה וחצי; אולם, עת ענין לנו בתיק חקירה אחד בגין שני האירועים וכאשר במסגרת אותה חקירה נחקר המשיב ביחס לשני האירועים, לא היה מקום לפצל הליכים וליצור אבחנה מלאכותית בין השניים. בנסיבות אלו, היה מקום לאחד בין האירועים ולהגיש כתב אישום אחד.

טענת המערערת לפיה, מדובר באירועים שונים אשר אירעו במועדים שונים וכי המדובר בעדים שונים, נדחתה על ידי בית משפט קמא; זאת בהסתמך על העובדה, כי המערערת עצמה ניקזה את שני האירועים אל תיק חקירה אחד.

השני; טענת ההגנה מן הצדק: בית משפט קמא קיבל את הטענה של הגנה מן הצדק בציינו, כי בענייננו מדובר בפגמים אשר נפלו בהליכים המשפטיים באופן ששני האירועים בגינם נחקר המשיב תחת אזהרה, פוצלו לשני כתבי אישום ללא כל הצדק סביר. אילו הועמד המשיב לדין במסגרת כתב אישום אחד בגין שני פרטי האישום, יכול היה להיענש פעם אחת ביחס לכל העבירות. העובדה, כי הוגשו נגדו שני כתבי אישום יש בה כדי לפגוע באופן בלתי מידתי בזכותו להליך הוגן; מכאן, קבע בית המשפט, כי מדובר בפגמים אשר עוצמתם רבה.

כך גם ביחס לפגיעה בתחושת הצדק וההגיונות. פיצול האישומים מוביל בהכרח לפגיעה בעקרונות הצדק וההגיונות. בית המשפט הפנה לשתי החלטות אשר ניתנו בתיקים שונים (ראה עמ' 5 להחלטתו של בית המשפט

קמא), מהן ביקש לגזור גזירה שווה.

ועוד; בית משפט קמא קבע, כי אין דרך אחרת לתיקונו של הפגם זולת ביטולו של כתב האישום ערעור תיק זה.

10. מכאן, החליט בית-משפט קמא על ביטול כתב האישום; זו ההחלטה העומדת לדין במסגרת ערעור זה.

11. כך נימק בית משפט קמא את החלטתו;

12. כבר במועד החקירה הראשונה שהוא גם מועד ביצוע העבירות המיוחסות למבקש בשני כתבי האישום, הוזרה המשיב, כי הוא חשוד בביצוע העבירות כפי שיוחסו לו בשני כתבי האישום הנפרדים, כך גם עולה מהחקירה השנייה מיום 23.7.12 .

להדגיש, כי העבירה שעניינה נהיגה בשכרות בוצעה, על פי כתב האישום, בסמוך לשעה 03:00. בהזמנה לדין אשר נמסרה לנאשם לא צוינה שעת מסירת ההזמנה והמערערת עצמה לא טרחה להבהיר ולציין את שעת מסירת ההזמנה. עובדה זו, בצירוף שעת חקירת המבקש תחת אזהרה (04:32), מחזקות את ביסוס העובדה שהמשיב קיבל את ההזמנה לדין בגין עבירת השכרות לאחר שנחקר תחת אזהרה, הן בגין עבירה של נהיגה בשכרות והן בגין העבירות המיוחסות לו בכתב האישום נשוא ערעור זה.

13. מכאן, כך על-פי גישתו של בית-משפט קמא, בנקודת זמן זו, הייתה יכולה המערערת לאחד בין שני ההליכים אשר כאמור היו שלובים זה בזה ולא היה מקום לפצל ביניהם וליצור הבחנה מלאכותית, וודאי כאשר החקירה טרם הסתיימה ועובדה היא, כי ביום 23.7.12 נחקר המבקש פעם נוספת תחת אזהרה גם בגין עבירה של נהיגה בשכרות.

14. בית משפט קמא דחה את טענת המערערת לפיה - יש לאבחן בין שני האירועים השונים מאחר שאלה אירעו בזמנים שונים. הטענה, כי המדובר בעדי תביעה שונים בנוגע לכל אירוע ואירוע, נדחתה אף היא. צירוף העובדות המלמדות, כי המערערת בחרה לפתוח תיק חקירה אחד והעובדה, כי המשיב נחקר בשני מועדים שונים תחת אזהרה, בגין כל העבירות המיוחסות לו בשני כתבי האישום, היא זו אשר שומטת את הקרקע מתחת לטענה זו.

15. כאמור, בימ"ש קמא, בחן את טענת "ההגנה מן הצדק" והמבחנים כפי שאלה נקבעו בפסיקה ועל רקע זה הגיע למסקנה, כי אכן מדובר בפגמים אשר נפלו בהליכים המשפטיים שננקטו כנגד המשיב וכי ההליכים פוצלו לשני כתבי אישום שונים, ללא כל הצדק סביר.

16. בהחלטתו, הפנה בית-משפט קמא לפרשת בורוביץ' ומצא, כי אכן נגרמה פגיעה, בתחושת הצדק והגינותו של ההליך המשפטי הפלילי כלפי המשיב בפרט וכלפי האינטרס הציבורי בכלל. לעניין זה, הפנה

בית המשפט גם להחלטתו המנומקת של כב' השופט בנג'ו בת"ד 7010-02-12, **מדינת ישראל נ' פרמוט ולדיסלב** (פורסם באתר נבו) (להלן: עניין **פרמוט**) וכמו כן להחלטתו של כבוד השופט קרזבום בפ"ל 12-11-3875 **מדינת ישראל נ' יוסף חזות** (פורסם באתר נבו) (להלן: עניין **חזות**).

17. באשר למבחן השני, פסק בית המשפט קמא, כי בנסיבות העניין, דובר על אירוע אחד אשר מורכב משני אירועי משנה עיקריים הממוקמים על ציר זמן בהפרש של כשעה וחצי בלבד. המשיב נחקר תחת אזהרה בשתי הזדמנויות שונות בגין כל העבירות המיוחסות לו בשני כתבי האישום והמשיבה עצמה, במהלך החקירה, ראתה אירועים אלו כמקשה אחת. על כן, קבע בית המשפט קמא, כי מן הראוי היה לרכז את האישומים נגד המשיב בכתב אשום אחד. הפיצול, אשר נסיבותיו ומטרתו כלל לא הובהרו פגע בזכותו של המבקש לנהל הליך ראוי. יתר על כן, ההחלטה בדבר הגשת שני כתבי אשום הינה בלתי סבירה.

18. למעלה מן הצורך, ציין בית המשפט קמא, כי כתב האישום בגין עבירת השכרות אשר הוגש כנגד המשיב נבחן על ידי תובע ונחתם על ידו; או אז, כבר בשלב זה, היה מקום לתת את הדעת בדבר אפשרות איחוד כתבי האישום, גם אם מדובר באירועים בהם מעורבים עדים שונים.

19. המשיב הגיע לידי הסדר טיעון עם המערערת ביחס לעבירות השכרות וסבר, בצדק מטעמו, כי בכך הסתיימו ההליכים נגדו. בנסיבות אלו, סבר בית המשפט קמא, שאין זה נכון לקבל את עמדת המערערת ולהעמיד את המשיב בפני הרשעה נוספת בגין האירוע הראשון.

נימוקי הערעור

20. לדידי המערערת, שגה בית המשפט קמא עת קבע, כי היות והמשיב נחקר על שני האירועים במסגרת תיק חקירה אחד, הרי שאין המדובר בשני אירועים שונים. כתבי האישום השונים מלמדים, כי המדובר בשני אירועים שונים הנפרדים בזמן ובמקום ואף באשר לתיאור ההתרחשות העובדתית עצמה.

21. לא "החקירה האחת" היא זו שקובעת אם ענין לנו באירוע אחד או באירועים שונים. אירוע אחד התרחש ברח' הארז בעפולה בשעה 01:35, שאז לא יוחסה למשיב נהיגה בשכרות ואילו האירוע השני, בשונה מהאירוע הראשון, התרחש בשעה 03:00 בכביש 60 בצומת יזרעאל, והמשיב מואשם במהלכו אך בביצוע עבירה שעניינה נהיגה בשכרות.

22. שגה בית משפט קמא עת קבע, כי המערערת פיצלה את האירועים לשני כתבי אשום, ללא כל הצדק סביר. כתבי האישום השונים במקרה דנן, מבוססים על עובדות שונות שאין דמיון ביניהן ואין המדובר ב"מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשיה אחת" **המחייבת** הגשת כתב אשום אחד. במקרה

שבפנינו, אין חובה בדין לפעול על דרך של הכללת שני האירועים תחת קורת גג פלילית אחת.

23. שגה בית המשפט קמא במסקנתו לפיה - המשיב קיבל את ההזמנה לדין בגין עבירת השכרות לאחר שנחקר תחת אזהרה בגין שני האירועים כמקשה אחת. בית המשפט קמא לא נחשף למלוא חומר הראיות; אילו נחשף, לטעמי, היה מגיע למסקנה אחרת.

24. למעלה מן הצורך, אגדיש, כי, לו רצה היה יכול המשיב לצרף את שני התיקים ולנקזם אל תוך הליך אחד ובכך "לנקות שולחן". זאת ועוד, המשיב אינו יכול לאחוז במקל משני קצותיו ולטעון מחד, כי יכול היה להיענש פעם אחת ומאידך, להתעלם מהעובדה שזכה לעונש מתון יחסית בשל העובדה שלא צירף תיק זה שהיה יכול, כאמור, להעמיד את עונשו על רף גבוה יותר, זאת בשים לב לסוג העבירה המיוחסת וחומרתה.

25. עוד, שגה בית המשפט קמא בכך שהסתמך על פסיקת בתי משפט השלום לתעבורה, בעניין "**פרמוט**" ובעניין "**חזות**". שכן, שניהם דנים בכתבי אישום שונים שנבעו מאותו מעשה ממש ולא ניתן כלל להשוותם למקרה מושא הליך זה.

בעניין **פרמוט** - הנאשם נתפס פעם אחת בלבד, כשהוא נוהג בשכרות ובהיותו נוהג בזמן פסילה. התביעה הגישה שני כתבי אישום שונים, בתאריכים שונים, אחד בגין שכרות ואחר בגין נהיגה פסולה.

בעניין **חזות** - שוב הנאשם נתפס פעם אחת בלבד, כשהוא נוהג בזמן פסילה, ללא רישיון תקף, ללא רישיון רכב תקף וללא ביטוח. באותו מקרה הוגשו שני כתבי אישום שונים אחד, על פקיעת רישיון רכב ונהיגה ללא פוליסת ביטוח ולאחר מכן הוגש כתב אישום נוסף הכולל את כל העבירות.

26. לסיום, טוענת המערערת כי בית המשפט קמא שגה עת ביסס את החלטתו לביטול כתב האישום בטענה של "הגנה מן הצדק", שכן, אין זה המקרה המתאים לכך. לטענתה, אין מדובר בהתנהגות שערורייתית מצד המדינה הפוגעת בעקרונות של צדק והגינות משפטית.

27. החלטת בית המשפט קמא לבטל את כתב האישום מהווה התערבות בלתי מידתית בעבודתה של התביעה הכללית.

28. המערערת חזרה בפני על טיעוניה, בהדגישה, כי מדובר בשני אירועים שונים זה מזה ועצם העובדה כי נפתח תיק חקירה אחד בלבד, אין בה כדי לאיין את העובדה, כי המדובר הוא בשתי התרחשויות עובדתיות שונות.

טיעוני המשיב בפני

29. המשיב, צידד בהחלטתו של בית משפט קמא ולדידו, מדובר בהחלטה מנומקת, מוצדקת, ונסמכת על הפסיקה הנוהגת במקרים דומים אחרים. המדובר הוא באירוע שנמשך והתגלגל, אך בוודאי שיש זהות בין העדים; אין מחלוקת כי מדובר בשני אירועים שקרו בהפרש של שעה וחצי וכי העבירות המיוחסות למשיב חוסות הן תחת הוראות פקודת התעבורה; שתייהן נעשו באותה עיר, במרחק קצר, על ידי אותו נאשם, ובאמצעות אותו כלי-רכב. עוד, אין מחלוקת שבגין שתי העבירות נפתח תיק חקירה אחד במסגרתו נחקר המשיב בשתי הזדמנויות שונות כאשר החקירה התנהלה גם בנוגע לעבירה של נהיגה בשכרות וגם באשר לעבירה של גרימת תאונה.

30. הצדדים ביקשו להוסיף ולהגיש סיכומי טענותיהם בכתב. בסיכומי טענות המשיב, טען הוא לחילופין, תוך שהוא מפנה להוראות סעיף 215 לחוק סדר הדין הפלילי, וביקש לעשות שימוש בסמכות שהוקנתה בסעיף הנ"ל, ולדחות את הערעור, שעה שלא נגרם עיוות דין. לטענת המשיב, התוצאה הסופית במקרה דנן הינה סבירה ומאוזנת; שכן, המשיב נענש משמעותית, הן במסגרת כתב האישום הקודם והן במסגרת פסילה מנהלית בת 60 ימים אשר הושתה עליו בהליך מקדמי לכתב אישום זה, זאת בנוסף להימשכות ההליכים בעניינו, על כל הכרוך בכך.

31. לדידי המשיב, הוא נתפס ועוכב (על-ידי המשטרה) פעם אחת בלבד (בדומה למקרה של פרמוט וחזות), וזאת ביום 20.7.15 בשעה 03:00.

32. עוד טען המשיב לחוסר אחידות בהחלטות המערערת. לדוגמה, הפנה הוא לתיק פל' 53299-01-13- **מדינת ישראל נ' בן שבת** (להלן: עניין בן שבת); באותו עניין, ביטלה המאשימה את ההזמנה לדין בגין מעשה נהיגה בשכרות, והגישה כתב אישום אחד, המכיל את השתלשלות העניינים וכל העבירות אשר יוחסו.

בהקשר זה, הפנה המשיב לע"פ 4391/03 **אבו ריא נ' מדינת ישראל**, וע"פ 9250/06 **פוטומקה נ' מדינת ישראל**.

כאן המקום לציין, כי במסגרת סיכומי התשובה אשר הוגשו מטעם המערערת, התייחסה היא לנקודה זו בציינה, כי אין דימיון בין המקרים ואין לעשות השוואה ביניהם.

33. המשיב טען נגד המסמכים אותם ביקשה המערערת לצרף במסגרת הליך הערעור (סעיף 5 לנימוקי הערעור) - המערערת ביקשה לצרף דו"ח פעולה מיום 20.07.12 ממנו ביקשה היא ללמדנו, כי המשיב נחקר בתיק זה לאחר שנמסרה לו הזמנה לדין ולא כפי שסבר בשגגה בית המשפט קמא. בהקשר זה טוען המשיב תחילה, כי אם סברה המאשימה, כי המסמך מהווה ראיה כלשהי, בעלת משקל שלא לקבל את טענת ההגנה מן הצדק, ראוי היה כי המסמך יוצג לבית המשפט קמא, ואין ערכאה זאת משמשת כ"מקצה שיפורים" להוספת ראיות מטעם המאשימה. עוד נטען, כי הטענה אינה נכונה עובדתית וזאת

משום שלא היה בידי הנאשם הזמנה לדין במועד המצוין.

34. המשיב טען גם, כי הטענה לפיה, הוא נהג, כביכול, בחוסר תום לב אין לה מקום להישמע (ראה סעיף 12 לסיכומי המשיב).

35. עוד טען המשיב, כי לא היתה לו היכולת לדעת כי נגדו קיים ותלוי תיק נוסף שניתן לצרפו לתיק הראשון שבגיניו כבר נידון ונשפט.

36. לסיום, טען המשיב, כי טענת המערערת לפיה, אין זהות בין עדי התביעה של כתבי האישום, אינה נכונה שכן, מדובר בעד תביעה מרכזי ביחס לשני האירועים והוא עד התביעה הבוחן קרני לדאני אשר גבה עדות מהמשיב.

דין והכרעה

37. כאן המקום לציין, כי אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהכרעה ו/או בממצאים אשר נקבעו על ידי בית משפט קמא על רקע שיקולי מהימנות הנובעים מהתרשמות ישירה מעדויות אשר נשמעו בפניו. במקרה דנן, ניכר, כי טרם מתן ההחלטה, לא נשמעו עדויות מטעם מי מהצדדים כך, שההחלטה אינה נסמכת על התרשמות מאמינות ו/או מהימנות עדים.

38. יחד עם זאת, וכפי שניתן להיווכח מטיעוני הצדדים כפי שנשמעו בפניי, מסמכים מסוימים אשר היה ראוי להציגם בפני בית משפט קמא בטרם יכריע בגורל הטענה בדבר הגנה מן הצדק, לא הוגשו ובכך מספר סוגיות רלוונטיות נותרו בבחינת לוט בערפל מבלי שהתבררו עד תום; ראה דיון בהקשר זה בהמשך.

39. לידי, בהשקיפי על החלטתו של בית-משפט קמא, ממקום עמידתי כערכאת ערעור, תיק החקירה אשר נפתח, זה נפתח בגין האירוע הראשון ובגיניו בלבד. מדובר כאן בשני אירועים נפרדים; להלן אסביר את דברי.

40. כאמור, מדובר בשני אירועים אשר התרחשו על ציר זמן בהפרש של שעה וחצי ביניהם. המשיב נתפס מיד לאחר האירוע השני, וכפי שנטען על ידי המערערת, נמסר לו דו"ח הזמנה לדין.

41. אין ויכוח כי המשיב, נחקר במשטרה לאחר שני האירועים ועוד, אין ויכוח כי בחקירתו נחקר הוא הן ביחס לאקט גרימת התאונה והן ביחס לנהיגה בשכרות אלא שלא ניתן לדלות מאותה חקירה, שמא זו נפתחה רק בגין האירוע הראשון או שמא נפתחה ביחס לשני האירועים; שכן, כל צד העלה טיעון אחר וצירף מסמכים להוכחת טענתו וניכר, כי בית משפט קמא, לא בחן נקודה זו עד תום.

44. לדידי, ניתן ללמוד, כי החקירה נפתחה בגין האירוע הראשון בלבד. באותו הליך חקירה, נבדק גם החשש שמא התאונה נגרמה שעה שהמשיב נהג בשכרות; משכך, יוחסו לו עבירות אחרות מלבד הנהיגה בשכרות; כל זאת כאשר המשיב כבר קיבל לדידו, בשלב מוקדם יותר, את ההזמנה לדין ביחס לאירוע השני שעניינו, נהיגה בשכרות.

45. אינני תמים דעים עם החלטתו של בית משפט קמא עת דחה את הטענה, כי עניין לנו בשני אירועים שונים על סמך הסברה, כי נפתח תיק חקירה אחד. החקירה נפתחה ביחס לאירוע הראשון כאשר ביחס לאירוע השני, ההזמנה לדין הייתה כבר בידי המשיב. אף אם נניח לרגע קט, כי מדובר בתיק חקירה אחד, הרי, שעובדה זו לבדה אינה מובילה, בהכרח, לצורך בהגשת כתב אישום אחד על כל העבירות והאירועים בגינם נחקר החשוד, אותה עת.

46. עיננו הרואות, מדובר בשני אירועים שונים אשר אירוע בהפרש של שעה וחצי, כאשר בכל אחד מהאירועים הנ"ל יוחסו למשיב עבירות שונות שאין קשר ביניהן מלבד העובדה, כי מדובר באותו נאשם, באותו יום, תוך שימוש באותו הרכב. נשאלת השאלה, שעה שמדובר בשני אירועים נפרדים אשר אירעו בהפרש של שעה וחצי ובמקומות שונים, האם היתה חובה להורות על צירוף אישומים, מכוח סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי? לדידי, התשובה לכך שלילית היא.

לשון החוק קובעת כדלהלן:

"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדר מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור, מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית המשפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע."

מטרת העל של סעיף זה הינה, יעול ההליך המשפטי, כל עוד אין בכך משום פגיעה בהגנתו של הנאשם. ההתייעלות, באה לידי ביטוי באופן משמעותי, בכך שמותב אחד שומע את כל העדים הנוגעים לאותה פרשה, דבר המביא למתן החלטה אחת ומונע אפשרות של החלטות סותרות וממצאים מנוגדים שייקבעו על ידי מותבים שונים.

עמד על כך השופט י' קדמי בספרו **"על סדר הדין בפלילים"**, חלק שני, (תשס"ג-2003) בעמ' 687.

במסגרת ת"פ (מחוזי; ב"ש) 52056-05-11 **מדינת ישראל נ' עבדאללה אלסאנע ואח'**, צוין כך:

"אישומים המבוססים על "אותן עובדות" הם אישומים העוסקים בגזרות שונות של פרשה אחת; בעוד שהמאפיין אישומים המבוססים על "עובדות דומות" הוא דמיון

מבחינת העובדות (רובן או עיקרן), להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו;
ואילו הסוג השלישי עניינו בסדרת מעשים נפרדים - מבחינת הזמן והמקום - אשר
קיים ביניהם חוט מקשר, ההופך אותם לפרשה כוללת אחת (בג"ץ 5283/98 חדר נ'
הרכב כב' השופטים י' צמח, מ' נאור, מ' ארד, פ"ד נה(3), 721, בפסקה 3).

47. במקרה עסקינן, לדידי, המדובר בשני אירועים נפרדים אשר, אמנם, התרחשו על אותו ציר זמן בהפרש
של כשעה וחצי אולם, **אין חובה לקשור בין שני האישומים**. באירוע הראשון יוחסה למשיב עבירה של
נהיגה בקלות ראש וברשלנות, סטייה מנתיב נסיעה, התנהגות הגורמת נזק ואי השארת פרטים כאשר
בגין האירוע השני, העבירה אשר יוחסה היא, נהיגה בשכרות - ואין המדובר בעובדות דומות ולא קיים כל
קשר פנימי ביניהם. ברי, כי הליך חקירה של תאונת דרכים הינו בעל מאפיינים ומתווה שונה מזה הנוגע
לנהיגה בשכרות. לא זו אף זו, זירת האירוע שונה, העדים אינם חופפים בהכרח וצרכי החקירה שונים.

48. מכאן לבחינת הטענה בדבר "הגנה מן הצדק". טענה זו עוגנה על ידי המחוקק בסעיף 149(10) לחוק
סדר הדין הפלילי אשר קובע כדלהלן:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

**הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של
צדק והגינות משפטית"**

בעניין בורוביץ' ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ ואח'**, פ"ד הו (6), 776. (אליו גם
הפנה בית משפט קמא), קבע בית המשפט העליון שלושה מבחנים מרכזיים לקבלת טענת ההגנה מן הצדק:

**"שאלת החלטה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה
שלבים: בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים
שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או
חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף
הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות... בשלב השלישי,
משוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת
הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים
מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום".**

49. ועוד, החלטה של אותה דוקטרינה הוגבלה למקרים נדירים ויוצאי דופן בהם קיומו של ההליך הפלילי
מביא לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, זאת בעיקר משום שקבלתה של אותה טענה מאפשרת
ביטול כתב האישום, בלי כל קשר לשאלת חפותו או אשמתו של הנאשם.

50. יישום המבחנים האמורים בעניינו מעלה, כי לא התקיימו התנאים לקבלתה של טענה זו. לא נפל פגם מהותי בהליך החקירה ו/או בהליך העמדתו של המשיב לדין.

51. גם אם נאמר (כפי טענתו של ב"כ המשיב) כי נפלו פגמים כלשהם בהליכים נגד המשיב (דבר שלטעמי לא קיים בעניינו) וכי פגמים אלה גורמים לפגיעה בתחושת הצדק וההגינות, עדיין, ניתן לרפא את הפגמים באמצעים מתונים יותר מאשר ביטול כתב האישום וזאת, על ידי הקלה מסוימת ומידתית בעונשו של המשיב, בבוא העת, ככל ואכן, יוכח, כי יש מקום לעשות כן.

52. טרם חתימת פסק דין זה, רואה אני לנכון להתייחס להחלטות אליהן הפנה בית משפט קמא - הלא הן ההחלטות בעניין "**פרמוט**" ו"**חזות**". לטעמי, שם, דובר על אותו אירוע ממש ממנו צמחו כמה אישומים, זאת להבדיל מהמקרה המונח על שולחנו כאשר כאן לא מדובר באותו אירוע, כי אם בשני אירועים נפרדים ושונים.

איננו ניצבים כאן בפני התרחשות עובדתית אחת ואף לא בפני שרשרת התרחשויות כזו אשר אירעה בזירה אחת בנקודת זמן אחת ו/או בפרק זמן ממושך אחד ואשר הצמיחה עבירה אחת או מספר עבירות בעת ובעונה אחת. נהפוך הוא, ניצבים אנו, בפני שני אירועים נפרדים אשר אירעו בשתי זירות שונות, בזמנים שונים ובעלי מאפיינים שונים. כן, האירועים הנ"ל הולידו חשד למעשה פלילי/תעבורתי נפרד, נבדל ושונה.

53. בשולי פסק הדין, רואה אני לנכון להדגיש, כי המתווה הטבעי והנכון שיש לפסוע בו עת בא בית-המשפט לבור את המוץ מן הבר ביחס להתרחשות תעבורתית או פלילית כלשהי, הינו המתווה השגרתי והרגיל, כפי שנקבע בהוראות הדין. למותר לציין, כי רק במקרים חריגים ביותר ויוצאי דופן יתערב בית-המשפט בשיקול דעתן של רשויות התביעה ו/או רשויות אכיפת החוק, האמונות, בין היתר, על הגשת כתבי אשום ו/או הליכי אכיפה אחרים. הנסיבות האופפות את ההתרחשויות כאן, אינן מצדיקות כל התערבות בשיקול דעתה של המערערת אשר פעלה באופן סביר ונכון. כן, לא ראיתי, כי נגרם עיוות דין למשיב ובטח לא כזה שמצדיק את ביטול כתב האישום נגדו. לא אחטא למטרה אם אציין, כי במסגרת ההליך הפלילי השגרתי והרגיל, כפי שיתקיים בבית משפט לתעבורה, תינתן למשיב ההזדמנות להוכיח את חפותו ו/או לפרוס את מכלול הטענות הקיימות באמתחתו בפני בית-משפט קמא אשר יחליט, בבוא העת, על-פי שיקול דעתו ומיטב הבנתו.

54. לאור כל האמור לעיל, וכפי שפתחתי וצינתי, אני מקבל את הערעור, מבטל את החלטתו של בית משפט קמא בדבר ביטול כתב האישום נגד המשיב ומחזיר את הדין לבית המשפט לתעבורה בנצרת לשלב ההקראה.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, 1717 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.